

HOS OSS 2023

ÅRSTADS
MYCKET TILLFÄLLIGA
KONSTHALL

Din guide till konsten, livet och en by på Falkenbergs landsbygd

© 2023 Urbane Guerilla/Årstads konsthall
Text, bild och design: Ulla Sundin Beck & Leif Haglund
Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall, Årstad, Falkenberg
ISBN 978-91-527-7382-6

The background features a stylized, light-colored illustration of a wooden chair and a person's profile. The chair is on the left, and the person's head and shoulder are on the right. The entire scene is rendered in a soft, muted color palette, creating a calm and artistic atmosphere.

HOS OSS 2023

Din guide till konsten, livet och en by på Falkenbergs landsbygd

DET FINNS INGET OFFENTLIGT KONSTVERK I ÅRSTAD.

Man fräser lite. Man dividerar om olika saker. Man har åsikter som inte går ihop med andras.

Majoritetens åsikter vinner, och vad händer med resten? Det är väl det som kallas för demokrati. Det finns lika många definitioner av demokrati som av konst. Och det vet ju alla att man aldrig kan bli överens om vad som är konst och vad som inte är konst.

Årstad's Mycket Tillfälliga Konsthall har under några år försökt att ta konst till utrymmet mellan städerna, till en liten by på Falkenbergs stora landsbygd. Vi har bjudit in konstnärer som vi har hittat genom bekanta, på webben och i olika konstnärliga sammanhang. Urvalet är vårt. Vi tror det finns god konst och mindre god konst, och vi vill ha kvalitet. Eftersom vi inte är en institution bestämmer vi lyckligtvis själva. Vi behöver inte visa konst som är av ett visst slag bara för att det är trendigt, eller för att den och den konstnären är i ropet. I ärlighetens namn skulle vi inte ha råd med sådant.

Vi har ofta blivit överraskade och imponerade av de konstnärer som har velat vara med i våra utställningar. De arbetar intensivt och tar sitt yrke på allvar. De levererar, och har vi tur förstår de något av det vi vill göra med våra utställningar: Ta konsten till Årstad.

Det är naturligtvis inte så att Årstad är tomt på konst och att ÅMTK kommer med konst som mättar de konstsvultna Årstadborna. Men offentliga konstverk är det ont

om i byn. Den ståtliga kyrkan som dominerar Årstad har en altartavla från 1700-talet och på F-3-skolans fasad finns en utsmyckning. Det är det hela. I varje hushåll finns det säkert konst av olika slag, för svensken pryder sin bostad med föremål på väggarna. Det är inte bara det stora konstintresset som styr vad man sätter upp. Där finns minnen, familjeklenoder, barnens teckningar, föremål kopplade till bilden av vem man är och vem man vill vara i andras ögon. Identiteten sitter på väggen. Ibland råkar ett konstverk passa in.

I några hushåll vet vi helt säkert att det finns konstverk: Förra året (2022) delade vi ut gratis konst av professionella konstnärer till de hushåll i Årstad som ville ha. Hushållen gjorde ett konstval bland verk av sju olika konstnärer, men vid valet var konstnärerna anonyma för väljarna. Motprestationen var att öppna dörren för oss när vi ville fotografera verken i deras nya hem. Så blev det, och runt fyrtio konstverk finns nu i olika hem i Årstad med omnejd.

Några saker förvånade oss lite med hushållens konstvalsdeltagande. Ingen frågade vem konstnären var. Ingen frågade heller vad verket var värt. Kanske kunde man inte föreställa sig alls att det var något värde i det vi delade ut, och kanske brydde man sig inte om att vissa konstnärer är ett större namn än andra. Eller kan bli.

Att konst har ett pengavärde och att några personer kan köpa på sig konst som man tror kommer att växa i värde – det är inte vår arena. Vi säljer ingen konst under utställningarna, och vi rör oss inte i de kretsar där konst ses som en investering. Vi är en Tillfällig Konsthall som har gett oss själva ett uppdrag. Vi arrangerar konstutställningar med en bakomliggande idé, och vi gör det för att det är roligt och viktigt.

Att få möta konst i vardagen är en demokratisk rättighet! De flesta tänker nog fortfarande på inramad konst och kanske skulptur när de hör ordet konst.

År 2021 arrangerade vi utställningen Konst på andra(s) ställen. Förutom inomhusverk i teckning, akrylmålning, skulptur och videoverk byggde konstnärer verk utomhus. Elin Wikström och Ulla Mogren erbjöd jordbad i verket *Mellan berggrund och liv*. Installationen byggdes på privatägd jordbruksmark med jord från flera andra platser och personer i Årstad och berörde ägande, klimathot och jordens rörelse – en tidjord, parallell till det mer kända tidvattnet. Efter utställningens slut försvann installationen och finns nu bara som jord, fördelad hos nya ägare, och dokumentation i form av texter och bilder. Och givetvis upplevelser hos de besökare som lät sig sänkas ner i jorden, inta

horisontalläge och få jord öst över sig tills bara huvudet stack upp.

Granne med jordbadet och på ett obrukat fält fanns ett stort konstverk som bäst kunde upplevas av en fågel, från ett flygplan eller av högre makt. Ett stort OK var klippt i gräset. Trästolar målade i regnbågens färger av konstnären Anita Wohlén bjöd alla att sitta ner en stund och känna sig OK – du är OK, och jag är också OK.

Inget av dessa två verk gick att ta med sig hem, annat än i form av den egna upplevelsen. En del av våra besökare frågar sig eller oss om det verkligen är konst. Samtidskonsten har så många former att den traditionella galleristen, som lever på att sälja konst, har svårt att överleva.

I år deltar Elin Wikström och Ulla Mogren med verket Årstad – Det verkliga och det möjliga, där Årstadsbor och andra ska skapa framtidsvisioner för Årstad utan att begränsa sig till vad som är möjligt idag. Verket förenar diskussioner, samtal, inspiration och handlingar under vårt utställningsmotto Hos oss 2023. Där frågar vi vad konsten kan betyda för ett nutida samhälle och om den kan medverka till att skapa en hembygd.

Forts. sid 10

Daniel Segerberg

Daniel Segerberg arbetar gärna med installationer som tar form direkt på plats utifrån de material som konstnären finner på den aktuella platsen eller nära omgivningen. Materialet blir en utgångspunkt till den konstnärliga processen och får utgöra det givna ramverket. Materialet tar tillfällig boning i installationerna, för att sedan återvända till nedbrytningsprocessen.

Kretslopp är ett återkommande tema; att allt är i rörelse, att varje slut är början på något nytt. Processen är experimentbetonad och utgår från principen att "lära av görandet". Konstnären transformerar den fysiska världen, vrider och vänder, tar isär och sätter ihop och nya tankefigurer och gestaltningar tar form.

Daniel Segerberg är född i Växjö 1972. Han gick ut konsthögskolan i Stockholm 2004 och flyttade därefter till Berlin där han var verksam i fjorton år. År 2018 bosatte han sig på landet utanför Kungsbacka och levde självförsörjande under tre år. Nu bor och arbetar han i Lund.

Jag tittade ut genom fönstret på tåget. I en glänta mellan träden som for förbi stod en uppochnervänd cykel. En ögonblicksbild som på något sätt fastnade på näthinnan. Någon som lagade punktering? Jag minns när jag själv lagat cyklar, när pappa lärde mig hur man kunde hitta hålet genom att systematiskt trycka ner slangen i en hink med vatten och det kom bubblor. Nu har jag visat samma metod för mina döttrar. Tåget far vidare. Cykeln som perfekt symbios mellan människa och ma-

skin. Uppochnervänd förlorar den sin funktion, förvandlas till ett mikrokosmos. Kanske man kan väva något mellan ekrarna, trådarna kan förlängas och sättas fast i marken. Som om någon slagit läger och använt cykeln som ställning till sin tältduk...

Nu står den här på gräset i rondellen vid återvinningsstationen med hela jordklotet på sin sadel.

Elin Wikström och Ulla Mogren arbetar delvis som journalister med att undersöka läget idag och rapportera om det. Men de styr också vad som händer genom att ha en viss utgångspunkt för diskussionerna och genom hänvisning till tänkare, i detta fall författaren Robert Musil och hans begrepp människans ouppfyllda rum. Konstnärduon har tidigare år bland annat undersökt Årstads och

Årstadsbornas behov. Ett svar de fick var att Årstad behöver en opera.

Diskussionen av hur konst ska definieras är oändlig och vi hoppar över den just här. Vi ställer gärna en annan fråga: Var finns de utrymmen där människor kan tala om,

fantisera om och drömma om möjligheter och visioner? Sådant som inte är men skulle kunna vara. Kanske är det just i konsten.

Ibland tar ett verk hand om betraktarens tanke och för den nästan konkret vidare ut i världen. Dit hör konstnären Daniel Segerbergs arbeten. Han har tidigare under flera av våra utställningar arbetat med att bygga installationer av bybornas skräp och skrot. Det är ett konsekvent tänkande om återbruk och jordens begränsade resurser. Hur ofta har man inte stött på just de uttrycken? De blir platta och tomma och känns slitna, trots att innebörden borde drabba oss med sanslös styrka varje gång vi möter dem. Men till slut kanske en skulptur av **Daniel Segerberg** drabbar dig eller någon annan, kanske får du just i Årstad en insikt som förändrar din syn på sammanhangen och leder till en förändring. Vi får se.

Arstad ligger på en ås mitt i ett industrilandskap. Åt väster breder de stora fälten ut sig och åt öster börjar de stora skogarna. Många upplever landskapet som vackert. Att det är storskaliga verksamheter som totalt har byggt om landskapet de senaste

femhundra åren är det svårt att föreställa sig. Det har väl alltid sett ut så här?

Bakom landskapets förändring ligger mänsklig verksamhet. Människan är unik bland jordens alla invånare, och det är bara hon som skapar en klädindustri. Nu ökar medvetenheten om att modeindustrin driver på förbrukningen av jordens resurser. **Nina Sverdrup** har därför samlat in kläder från Årstad och sytt om dem. Dina byxor blir grannens blus, och om Årstadsborna tar på sig kläderna delar de kläder med varandra.

Också konstnärssduon **MASU** anknuter till kretslopp och samband. De laddar sina trästrukturer med mening från platsen och säger själva att de tecknar – fast i trä. I Årstad kommer materialet från Återvinningscentralen Sandladan i Falkenberg.

Efter 1 augusti tas deras verk ner och det finns inga spår kvar efter det bland de unga ekarna i Årstad. Materialet kommer att tas till Återvinningscentralen. Igen.

Forts. sid 22

Elin Wikström Ulla Mogren

Konstnärerna Ulla Mogren och Elin Wikström bjuder in tre Årstadsbor och tre personer som är obekanta med platsen, att följa med dem på ett äventyr. Tillsammans ska gruppen försöka skapa sex framtidsvisioner för Årstad utan att begränsa sig till vad som är möjligt idag.

Vid avresan görs ett besök i hembygdsföreningens arkiv, därefter ger de sig av med boken "Årstad förr och nu" i bagaget mot berget Himmelskull. En inledande svårighet är det sätt som gruppen färdas på. Växelvis, först med häst och vagn en längre sträcka och sedan med en imitation av hästen och vagnen en kortare sträcka. Omständigheterna är enkla, maten tillagas på stormkök och de sover i tält. Vilopauser varvas med studier av olika science fiction-verk.

Nästa utmaning blir att ta sig över tre verkliga åar, Ätran, Sannarpsån och Suseån, och tre icke-verkliga åar. För att föreställa sig hur ett Årstad skulle kunna se ut och fungera i framtiden kommer deltagarna att uppsöka och utforska så kallade "ouppfyllda rum", i olika former och storlekar. Författaren Robert Musil menade att varje människa har, eller är, en sådan

plats. I samband med vernissagen den 1 juli kl 13.00 – 14.30 hålls en workshop i att upptäcka och besöka "ouppfyllda rum" i sig själv och sin närhet.

Halvvägs in i äventyret och vid återkomsten är alla intresserade välkomna till Bålastugans trädgård, vid domarringen längs med vägen till Heberg och att ta med familj, vänner, filt och picknickkorg.

Lördagen 8 juli kl 22.30 visas tre filmer, "Resan till månen" av Georges Méliès (1902), "Resan till Orion" av Solveig Nordlund (1986) och "Resan till jordens medelpunkt" av Eric Brevig (2008).

Lördagen 15 juli kl 22.30 presenterar gruppen sina framtidsvisioner i form av ett skuggspel. Visningen följs av ett panelsamtal där konstnärerna och deltagarna medverkar tillsammans med arrangörerna av sommarens utställning i Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall.

Projektet avslutas med att de sex framtidsvisionerna doneras till Årstads hembygdsförening.

Elin Wikström arbetar främst med interventioner. Det innebär verksamheter där konstnärer engagerar sig i världen utanför konstsfären. Hon arbetar också i konstprojekt som drivs av deltagarna och sker i dialog med sammanhanget som verket utförs i. Hon vill i och med konsten ifrågasätta normer, värden och tankar för hur vi talar, tänker och handlar, både som individer och i samhället i stort, samt skapa tankar kring aktuella, sociala politiska och kulturella frågor.

Ulla Mogren arbetar med berättelsen och berättandet i twist mellan fiktion och verklighet. Tiden och idén, där processen blir tydlig, är central och beroende av verkets art med varierande uttryck som film, foto, textbaserad performance eller landart. Återkommande ser man i hennes verk reflektioner från vardagliga händelser som reportage, ofta med naturen som inslag.

14

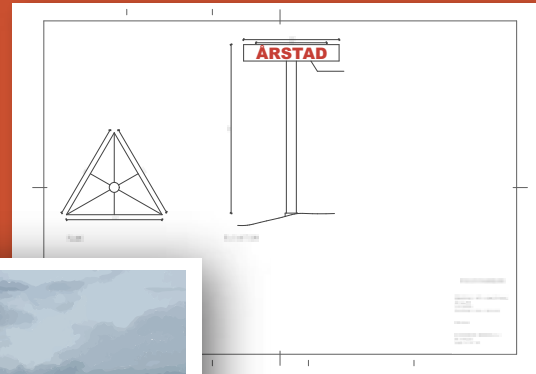
VIDEO

Avbryt

Återgå

VÄLKOMMEN TILL ÅRSTAD-SKYLT

Bygglövsansökan
krävs inte för konstverk

Jan Carleklev

Vilka är vi? är ett konstverk som utgår ifrån alla som lever i Årstad och deras ljudvärld. Jan Carleklev har fått möjligheten att lyssna till några röster från trakten på nära håll, men också på lite avstånd. Det har varit människor, fåglar, fladdermöss, träd, gräs och insekter.

Alla med det gemensamt att de lever på samma plats och vill bli lyssnade till. Det har varit spännande men väldigt olika berättelser. Konstverket väver samman naturens och människans klanger och skildrar genom en kollektiv ljudbild ett rikt mönster av liv.

För att möta konstverket får besökaren tanka ner en app, ECHOES, till sin mobil. Med utgångspunkt från Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall och med hjälp av en tryckt karta möter man ljuden från Årstad i Vilka är vi?

Jan Carleklevs konstnärskap är baserat på att lyssna och att rikta uppmärksamhet mot röster som inte hörs, och skeenden som inte syns. Vi behöver lyssna mer noggrant till vår omvärld. Därför skapar Carleklev ofta sammanhang där han möter publiken, och tillsammans med den ger handen och tanken chansen att skapa mening genom hela kroppen.

Han skapar någon form av ljudkartor som relaterar till det vi ser omkring oss för stunden. Ljudkartorna tar olika former: små mekaniska hackspettar, väldiga ljudlurar i trä eller klingande ljudpromenader i naturen.

Carleklev använder främst ljud som konstnärligt material och hans bakgrund inom musik och scenkonsten lyser ofta igenom i konsten.

Helena Marika Ekenger

Titeln kommer ifrån en dikt i *Vi kommer att leva igen*, en antologi med poesi från olika nordamerikanska ursprungsbefolkningar i urval och i svensk tolkning av Gösta Friberg.

Verket är inspirerat av cargokult: Att locka till sig rikedom genom att imitera. Mat och förnödenheter kom med flygplan till de amerikanska soldaterna i Melanesien och Nya Guinea. Då byggde ursprungsbefolkningen flygplan i trä. Och väntade.

(hjortens sång)
mina-lysande-horn
(Chippewa)

Strofen har följt mig sedan 80-talet, som ett mantra, en omskrivning för stolthet över att vara den man är. Vad man än är.

Vad är Årstad?

En Madonnastaty som gråter blod eller Värmlands vita älgar - mirakel och under kan väcka en plats som slumrar till liv. På gott och ont.

Nu har en gyllene hjort synts i Årstad!

Vad betyder det för Årstad?

Vad behöver Årstad?

(hjortens sång) lockar och lovar...

Helena Marika Ekenger är utbildad på Dramatiska Institutet och Konsthögskolan Väst. Hennes konstnärskap är präglad av många års arbete med scenkonst och ett intresse för berättelser. Hon arbetar främst med plats- och situationsspecifika verk och utställningar, men också med performance. Arbetsprocessen går i två riktningar. Antingen utgår hon från en given plats, kanske ett tema, och söker en bild, en situation eller en historia som tar form, fördjupas och gestaltas i möte med den fysiska verkligheten. Andra gånger börjar det med en idé som sedan söker sin plats.

Daniel Götesson EKTA

INSTÄLLD PROTEST

Daniel Götesson, ofta under namnet EKTA, är upp-
vuxen i Falkenberg och bor nu i Göteborg. Han ar-
betar med en mängd olika medier och material,
som teckning, collage, målning, skulptur, textil,
stora väggmålningar, animation och musik.

Han tar gärna risker i sina konstverk, vilket visar
sig i att han vågar sig på nya material och ett för
honom själv nytt bildspråk. EKTA betonar vikten av
misstag som ett sätt att komma framåt och utmana
etablerade strukturer, både i arbetsprocessen, ma-
terialet och bilderna.

Bildspråket varierar mellan rent abstrakta former
och figurativa och lättigenkännliga element, möns-
ter och symboler till figurers konturer eller silhuetter
i färg.

Daniel Götesson har ställt ut på många platser i
Sverige och utomlands som Amsterdam, Rotter-
dam, Berlin och Lyon. Väggmålningar finns också på
ett tjugotal platser, närmast i Falkenberg.

Helena Marika Ekenger har uppfört ett verk som anspelar på hjortarna i Årstad, välkända invånare i byn men ofta anonyma. Nu påstår konstnären att en gyllene hjort har syns till. Vad kommer det att betyda för Årstad? Kanske är det ett under som väcker en plats till liv, eller något som ger Årstad vad byn behöver.

Konstverket är placerat på en obebyggd tomt bland egnahemsvillorna på Solgårdsvägen. Tomten bär på en historia om byn. Det är en hörntomt som en gång låg vid landsvägen från Falkenberg. Här gick den rakt igenom Årstad innan väg 150 byggdes under 1960-talet, när bilismen krävde större plats.

Den sista husägaren på tomten, Hjalmar Valdemar Larsson, ligger begravd på kyrkogården sedan trettio år. Hans hustru dog redan under 1960-talet.

Hjalmar var snickare och har byggt flera av husen utmed den gamla landsvägen under 1940-talet. Kanske kan man säga att han är mannen som byggde Årstad? Egnahemshuset har rejäla uthus där man kunde ha garage, hönsburet, kanske bryggeri för att tvätta eller något annat.

Minnet av Hjalmar Valdemar finns fortfarande kvar hos några Årstadsbor. De berättar historier om en udda person.

Hans hus förföll och tomten blev skräpig. Idag är bara en aning av grunden kvar.

Han och hans hustru efterlämnade inga barn, men båda kom från stora syskonskaror. Nu är alla döda. I livet finns många syskonbarn och syskonbarnbarn, vilket gör att dödsbodelägarna är 35 stycken. De är alla ägare till tomten. Konsthallen lånar den bara. Hela platsen är full av viskningar och historier. Är du en av ägarna? Hör gärna av dig till konsthallen!

I närheten avtecknar sig mot en husvägg Daniel Götesons verk. Som konstnär är han känd under namnet EKTA, och den som undrar vad namnet betyder för en konstnär kanske får fortsätta att undra. Daniel själv har förklarat att han helt enkelt tyckte bokstäverna såg snygga ut tillsammans.

Är det viktigt att det är snyggt? Och bör konsten vara vacker? Vi tror att mycket få av våra konstnärers verk de senaste åren har kommit till med just den tanken. Det hindrar förstås inte att varje konstnär har gjort noggranna, estetiska överväganden hur det hela ska se ut. Men just snyggt eller vackert är inte så vanliga ord när man skissar på sitt konstverk. I samtidskonsten är idén

det som styr. Den kan sedan förverkligas eller gestaltas i vilket material som helst eller i ett socialt sammanhang.

Johan Zetterquist deltog i utställningen Konst på andra(s) ställen 2021 med ett brandskadat vindskydd, som alltså bestod av svarta stockar. Det var väldigt snyggt med det svarta träet mot den gröna växtligheten, tyckte vi. Men verket väckte också upprörda känslor hos

en besökare som själv hade upplevt en brand och kände helt andra saker än skönhet vid verket. I år ses Johan Zetterquists verk bäst från väg 150 när man är på väg mot byn eller den lilla grusvägen Änghagavägen utmed fälten. Möjligen kan titeln provocera lika mycket som de svartnande stockarna. I samtidskonsten är ofta titeln ett bananskal som får tanken att halka vidare från verkets yta till en annan dimension.

I år deltar tre ljudkonstnärer i utställningen. Publikens vana vid ljudböcker öppnar för nya upplevelser, och i Jan Carleklevs verk Vilka är vi? utnyttjas en mobiltelefonapp för att ge en ljudbild av Årstad och dess miljoner invånare. För även om hushållen i Årstad är drygt 110, så är antalet invånare många gånger större. Vi människor delar platsen med de andra - dovhjortar, myror, glador och insekter.

Johan Zetterqvist

Verket Study for a Monument (Abbottabad) ingår i en serie kallad Study for a Monument. Där undersöker Zetterquist vad vi egentligen menar med monument och offentliga konstverk. Hans egna förslag är inte sällan gigantiska och har (hittills) aldrig förverkligats. Han har till exempel föreslagit att borra hål i månen och att riva kända göteborgska höghus för att i stället bygga upp dem likadana, men mycket större.

Traditionella monument är ofta en politisk makt-demonstration. Så är det sannerligen inte med Zetterquists verk. De har ingen funktion och inget syfte, mer än att visa vad som ligger bakom. Hans serier Study for a Monument och Proposals kanske verkar galna, oönskade, storvulna, absurda och konstiga men säger samtidigt att inget är omöjligt. Det handlar bara om pengar och politik.

Johan Zetterquist är född i Arvika och bor och arbetar i Göteborg. Han är en konceptuell konstnär och anpassar tekniken efter den idé han vill förmedla. Ibland absurda förslag kan ta form av texter, ritningar, fotografier, modeller, ljud eller stora installationer och skulpturer, både i och utanför gallerier och konsthallar.

Han har en surrealistisk humor: ett ständigt brinnande hus vid motorvägskanten, skyskrapor halvt begravna i sand, ett "monument" som är ett trädgårdsstaket. Hans verk gör uppror mot samhällsregler och offentliga kungörelser, de vägrar konformitet, att anpassa sig till andra.

Verken har ställts ut bland annat i New York, Berlin, München och på flera platser i Sverige, till exempel Årstad.

ORTEN

Jag minns hur min farmor sa till mig "det är här och nu, varken mer eller mindre". Men jag förstod med tiden att så enkelt var det egentligen inte. Det fanns inte bara här och nu eftersom det var så många obesvarade frågor från det förgångna och det som skulle komma. Då vävdes samman med nuet och framtiden. Platserna hon förflyttats mellan var alla hennes hembygd, eftersom det alltid var här och nu.

*Hon fick aldrig reda på vem hennes far var ...
... eller vad som egentligen hände kvinnan i torpet
bakom kullen.*

*Dofterna och avtrycken från de olika platserna hon
varit på fick egna rum i hennes minnesbank och de
organiserades i osynliga strukturer. Hon försökte
återfå kontakten med personer från det förflutna i
hopp om att förstå var det egentligen var som hade*

hänt och för att bättre kunna förstå framtiden.

*Som barn brukade jag krypa ner i hennes säng om
morgnarna för att läsa romaner med tunna, slitna
bok-omslag, samtidigt som jag njöt av pralinerna som
alltid fanns i en ask på hennes sängbord. Jag låg tätt
bredvid min farmor som alltid luktade babytalk blandat
med ros. När min farmor gick vidare till nästa
plats lämnade hon kvar foton av huvudlösa människor
djupt försjunkna i seans. Från fotona kunde jag erinra
en svag men påtagligt närvarande doft av ros som
jag varsamt placerade i min egen minnesbank.*

Aнна Persson är utbildad på Konsthögskolan Valand 1992-1997. Därefter har hon i huvudsak arbetat med utställningsverksamhet och offentlig konst. De senaste åren har Annas konstnärliga praktik till största delen bestått av teckning i ett utvidgat perspektiv där hon integrerar tecknandet i film och installationer. Verken handlar om det vi inte riktigt kan förstå och förklara, där en omedvetenhet möter en annan omedvetenhet. Hösten 2023 är Anna Persson aktuell med en separatutställning på Norrtälje Konsthall.

MASU

Mattias Gunnarsson Susanne Westerberg

MARKANDNING

I återvunnet trä från Sandladan i Falkenberg tecknar verket Markandning relationer mellan linjer, ytor, mellanrum, förtätningar och kopplingar. Man kan teckna även i trä! Processen och materialet är enkla att förstå och handlar om tid, samspel och ett gemensamt rum. I den tecknande undersökningen finns en närvaro som löser upp tiden och platsen och som ger möjligheter att samexistera, att vänta, att delta eller betrakta.

Den tecknande metoden är ett förhållningssätt som genomsyrar duons konstnärskap oavsett material. Mattias Gunnarsson och Susanne Westerberg jobbar ofta med storskaliga publika installationer, både inom- och utomhus och framför

allt i trä med rummet som spelplats. Verken kan upplevas kroppsligt, ibland i mötet med form och material, ibland som det större sammanhanget och samtal. Installationerna bildar ett strukturerat kaos som betraktaren kan röra sig runt eller i under både uppbyggnaden och under utställningarna.

Konstnärssduon MASU består av Mattias Gunnarsson och Susanne Westerberg. MASU utforskar teckning som material och arbetsmetod. MASU arbetar i process och verken växer fram genom dialog med platsen, materialet och konstnärerna, ibland också med deltagare.

MASU arbetar med en variation av tekniker och material med gestaltning och utsmyckning och som projektledare och rådgivare inom kulturområdet.

Petra Gipps skulptur står strax intill kyrkan och till den hör ljud av Sole Gipp Ossler. Om tekniken är på konstens sida och ingen åverkan sker på de offentliga verken, så väntar en ljudupplevelse under juli månad för den som hämtar vatten till gravvården.

Skulpturen bildar ett nytt rum. Här är nästan ett torg! Ringar i kyrkomuren måste väl markera var de dragna kärrorna ska stå? Busshållplatsen är resecentrum och biblioteksbussen vårt kulturhus en gång i veckan på denna lilla öppna plats. Det händer också att kvällen fylls av motorljud på parkeringen.

En bit därifrån i Sannarps gamla mejeri har kompositör Johan Svensson kopplat ihop många sladdar och skapat en egen dunge inomhus. Är det växter eller varelser som låter? Kanske är det naturen som antagit nya livsformer. Läten och tingens inneboende ljud förmedlas till oss i samklang med ljus som blipper och blinkar.

Dunge är ett exempel på hur teknik ger konstnärerna nya uttrycksmedel för idén. **Espen Tversland** är också en konstnär som kastar sig hejdlöst ut i teknikens möjligheter. Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall hade inte beställt något AI-verk men fick ett i alla fall. Med tanke på hur

snabbt det går, är troligen AI-bildtrenden redan slut när vår utställning öppnar. Men verket *Fugue* visar givetvis något utöver själva tekniken. Tversland utgår från sina minnesbilder, som är få och osäkra. Han har ändå ramat in dem traditionellt.

Att använda AI när man framställer bilder är raka motsatsen till Anna Perssons teckningar. Eller är det? Handens långsamhet verkar vara något helt annat än det som sker när AI ombeds att producera bilder av sådant som inte finns, men bygger på det som finns på internet. Men bilden som **Anna Persson** har tecknat finns ju inte heller, utom i hennes minne.

Det där kanske nästa konstnärsgeneration får reda ut. Falkenbergs konstskola bidrar med elevarbeten i form av ett filmprogram som visas under vår utställning. Vi vill gärna ha dem med – de bär ju ett stolt namn! Kanske är det framtidens konstkändisar som ligger bakom kortfilmerna.

Peter Johansson är redan kändis. Han har länge arbetat med att låta humor tampas med nationalromantik, turism och svensk identitet. Nu är det allvar, men språket och tonen är ändå Peter Johanssonskt. Dalarna, hans uppväxtmiljö, och en dysfunktionell familj har präglat honom hårt.

Han bearbetar det i konsten hellre än att gå till terapeut. Hos oss 2023 låter han en kyrkokör framträda i nya kläder. Det skapar bilder som anspelar på processioner, utsmyckningar och blingbling i mycket högre grad än en vanlig svensk, kyrkovardag. Resultatet är en performance som framförs 1 juli på vår vernissage. Vi hoppas kunna visa någon bild av detta på utställningen, och kanske kommer evenemanget att upprepas under hösten för att filmas av Peter Johansson själv. Det är helt enkelt ett konstverk i process.

Forts. sid 42

Johan Svensson

Som besökare träder man in i en slags artificiell skog där läten från olika typer av närbesläktade hybridarter blandar sig i gradvis föränderliga mönster.

Verket är uppbyggt av 32 små enkla hängande kretsar som alla ger ifrån sig ljusindikationer samt akustiska ljud: ljud som filtreras genom olika, mer eller mindre resonanta, material. Varje objekt får därmed sin egen röst och unika pulserande fras: en fras som genomgår subtila förändringar och abrupta transformationer.

Johan Svensson är en svensk tonsättare som är aktiv inom både den akustiska och den elektroniska musiken. Med en lika stor konstnärlig som teknisk ingång i kompositionsarbetet utforskar han alternativa sätt att producera ljud med elektroniska medel. Hans nuvarande fokus är att konstruera ljudskapande elektromekaniska apparater samt utforska olika relationer mellan musiker och maskin som kan uppstå i en livesituation. Flera av hans verk har

en konceptuell utgångspunkt och är skrivna för en kombination av instrumentalister och elektroniska ljudkällor. Dessutom är visuella element, som ljus och koordinerade rörelser, material som han ofta arbetar till i sin musik.

Espen Tverstrand FUGUE

Det senaste halvåret har Espen Tversland använt AI som en möjlighet att via text skapa bilder. Han beskriver AI som ett kaninhål där han fortsätter att falla, likt Alice i Underlandet.

Årets utställning frågar vad platsen och hembygden betyder och vad konsten kan betyda för platsen. Espen Tversland undrar hur hans liv skulle ha sett ut, om han aldrig hade flyttat från Bua, Sverige.

Minnene mine fra Bua er få, en hund kalt Kain, et dike med frosker ved en vei, ei jente, maur ved en lekeplass, en hare

som vi kalte Pinocchio og båten pappa arbeidet på når han hadde fri. Når jeg brukte Google earth for å finne huset jeg bodde i, stemmer ikke størrelsen på blokken med mitt minne. Fotoinstallasjonen består av AI-bilder av en alternativ tilværelse, bestilte minner fra et liv aldri levd, bygd på bilder fra millioner av andres bilder som aldri skulle bli brukt på denne måten. Hva dette betyr eller er, vet jeg ikke, jeg bare forsetter å falle ned kaninhullet.

Fugue: Ordet är en term inom psykologi. Om du är i ett fuguetillstånd är det som om du flyr från din egen identitet. Symptomen på detta sällsynta tillstånd är minnesförlust och ett flyktbeteende. Personer som drabbas kan plötsligt befinna sig långt från hemmet och kan inte förklara hur de har kommit dit eller vem de är.

Espen Tversland är en norsk konstnär som skulle ha kunnat vara svensk. Från 1973 till 1977 bodde Espen med familjen i Bua utanför Varberg. Hans föräldrar arbetade båda på Ringhals kärnkraftverk, och de hade kunnat vara lyckliga och framgångsrika i Sverige.

I stället flyttade familjen Tversland tillbaka till Norge och Espen blev så småningom konstnär. Han är utbildad vid Statens kunstakademi i Oslo och bor och arbetar idag i Brønnøysund, ungefär mitt i det långsträckta Norge.

Falkenberg's konstskola

FILMPROGRAM AV STUDERANDE PÅ FALKENBERGS KONSTSKOLA - DISTANSUTBILDNING, KG I

Stillbild från Maja Dahlström Horvaths film Esztimama

I år har det konstnärliga arbetet i KG I, under ledning av lärarna på Falkenbergs Konstskola, skett på följande orter: Östersund, Gnesta, Vassmolösa, Uppsala, Helsingborg, Stockholm, Strömsnäsbruk, Karlskrona, Kungsängen, Hudinge och Älvsbyn.

Verken i filmprogrammet är skapade under olika kursmoment i rörlig bild och animation. Lärare har varit Debora Elgeholm och Malin Almén.

Hanna Ångman: Jakten på Kugghjulet (1:06)

Maria Lavin: Ekorrarnas hem (0:54)

Marcus Wesslén: En värld i världen (1:50)

Maria Tyni Nilsson: Confetti Explosion (0:28)

Ester Celsing: Iskaffe (3:51)

Sylvia Påemius: Hur många steg? (2:48)

Rebecca Eriksson: My Funny Valentine (0:38)

Hilda Jamili: Ocean Walk (1:25)

Felicia Udenius: Metamorphosis (1:25)

Maja Dahlström-Horvath: Esztimama (3:20)

Moa Widmark: Foppatoffeln (0:48)

Jenny Forssell: The Shining (0:20)

Falkenbergs konstskola – distansutbildning grundades 1984 i Falkenberg men bedrivs sedan drygt 20 år helt på distans.

Skolan har två konst- och kulturutbildningar, KG I och KG II. De är i första hand förberedande för högre studier inom det konstnärliga området men KG II fungerar även som fortbildning för verksamma konstnärer. Utbildningarna omfattar vardera 40 veckors studier på heltid och är studie-medelsberättigade.

Att hitta sitt konstnärliga uttryck och sin väg till kreativitet är en process som kräver tid, engagemang och närvaro. Skolan erbjuder möjligheten att utveckla konstnärliga färdigheter på den plats där de studerande befinner sig – tillsammans med andra som delar engagemanget för konstnärligt skapande.

Några av de få verk som faktiskt hänger på en vägg inom glas och ram i konsthallen i år är av **Jörgen Svensson**. Han har tidigare också arbetat med vad Wikipedia kallar "projektbaserade verk i en social och politisk kontext". I ett sådant verk lät han Skoghall's invånare åka till Stockholm och stockholmare besöka Skoghall. De olika grupperna fick resa och vistas under olika villkor på sina nya orter.

Det har inspirerat oss till idén Sätt din fot i Årstad! I vår tapping kan den person som identifierar sig som falkenbergare åtminstone någon period under året anmäla sig till en guidad tur. Välkommen på en guidad tur i Årstad med konstvisning och fika! Det är bara att boka på Falkenberg kommuns evenemangssida. Vi tror att Årstad är en plats som sällan lockar till spontana besök. Därför har vi också låtit trycka en besöksguide till Årstad. Se det som en kommentar till landsbygdspolitik, en synpunkt på turismen, en fråga till alla hur man egentligen möter en ny eller mycket hemvan plats, eller kanske något helt annat.

Många av årets konstverk är alltså exempel på hur en plats samspelar med konst. I själva verket var det ett av våra mål med årets utställning.

I ansökningar om anslag från Region Halland och Kulturrådet beskrev vi vad vi ville undersöka: Kan konsten ge hembygdsbegreppet en ny belysning? Kan den offentliga konsten spela en roll? (Det finns inget offentligt konstverk i Årstad - ännu.) Kan samtidskonst ge Årstad-bor något? Är det möjligt att engagera professionella konstnärer och landsbygdens invånare i deltagarbaserad konst? Vår konstnärliga idé är att erbjuda professionell konst på en oväntad plats och fånga upp det som händer.

Så där ser anslagsbyråkratin ut. Våra frågor är visserligen lite luddiga, men någon formulering krävs ändå för att få pengar. Och utan pengar blir det inte så många konstverk av professionella konstnärer. Vi ville inte heller tidigt under idéarbetet förbinda oss att göra något som vi sedan inte skulle kunna genomföra.

När man skriver ansökningar är det mycket att förhålla sig till. Vad kan vi få pengar för? Vilka nyckelord kan trigga anslagsgivarna att öppna plånböckerna? Vad vill de ha? Vad vill de egentligen ha? Och vad vill vi ha och egentligen göra? I bästa fall sammanfaller allt och vi får generösa bidrag ur skatt(e)kistan. Hittills har vi varit lyckosamma. Och tacksamma.

Forts. sid 48

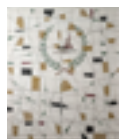
Jörgen Svensson

Planering av ny uniform,
115 cm x 80 cm, akryl på textil, 2023

Land For The Good, Land For The Bad,
115 cm x 80 cm Akryl på textil, 2023

Skoghall och modernismen,
akryl på textil, 2004

TVÅ HISTORIER

Stora perspektivet

För människan tycks det vara viktigt att leva i ett vi-och-dom-förhållande. Det gäller alla, hur goda vi än försöker vara. Denna polarisering kan kanske förklaras med att vi är ett flockdjur, vi behöver veta vår plats i rangordningen. Genom lagar och politik försöker vi i viss mån stävja beteendet. Ett stort och i högsta grad aktuellt problem är förhållandet mellan stad och land. Där finns en polarisering som ökat och som är på väg att slita sönder länder. Inte sällan går denna polarisering hand i hand med ökat våld och militarisering.

Lilla perspektivet

Min barndom i ett litet brukssamhälle präglades av kvinnor som sydde och broderade. Detta var i en tid då bruket expanderade och kvinnor ville ut i förvärvslivet. Samtidigt fanns det ingen utbyggd barnomsorg. Det var då nyckelbarnen växte fram, de som bar en nyckel runt halsen. Lycklig var den som hade mor- eller farföräldrar att gå hem till efter skolan. Missbruket växte. Tavlorna är gjorda med injektionsspruta och kanyl.

Jörgen Svensson studerade beteendevetenskap i tre år vid Karlstads universitet innan han påbörjade sina konststudier, först två år på Hovedskous konstskola och sedan fem år på Valands konsthögskola i Göteborg.

Han är representerad på Moderna museet, Göteborg konstmuseum, Malmö konstmuseum, Norrköpings Konstmuseum, Värmlands museum, Statens konstråd samt flera kommunala, regionala och privata samlingar. Nu (2023) är han chef för Dalslands Museum. Han har beskrivits som svensk pionjär inom den projektbaserade konst som har en social och politisk prägel.

TÄCKMANTEL

Peter Johansson

Peter Johansson betecknar sitt konstnärskap som en 30-årig forskningsresa genom svenskheten. Sedan 1990 har han arbetat konstnärligt med de komiskt traumatiska upplevelser som uppväxten i 1960- och 1970-talets Dalarna gav honom. Dalarna är landskapet i hjärtat av Sverige och har sedan slutet av 1800-talet varit det nationalromantiska ansikte som visats upp som genuint svenskt och samtidigt exploaterats av turistindustrin med djävulsk precision.

Johanssons far var kyrkomålare och hans mor drev en våffelstuga för skidturister. Han säger själv att hans konst är insyltat självironisk och prövar gränser mellan vad som anses vara god konst och kitsch. I skulpturer och installationer har han ohejdat tagit itu med omhuldade svenska företeelser som dalahästar, falukorv, folkdans, faluröda stugor och rasism. Konsten skulle angå många människor genom att vara fysisk, direkt och mycket visuell. Gärna också skrattretande.

Under början av 2000-talet riktade han sitt arbete mot liknande företeelser i andra kulturer och länder och började parallellt undersöka sin familjs mörka hemligheter.

TÄCKMANTEL

Jag ville sätta stopp för det roliga och ge mig in i mörkret. I den tidigare utställningen Barnatro skildrar jag upplevelser från min uppväxt i den lilla byn Berga nära Sälen i Dalarna. Där fanns min elaka och barnhatande farfar, min far som pendlade mellan arbete, frustrerad ilska och våldsam utbrott, och min alltmer labila mor som lät sorg och besvikelser gå ut över mig. Där fanns mannen som utnyttjade mig sexuellt. Han hade varit min fars arbetskollega och vän till familjen, numera jobbade han inom kyrkan.

Min tanke är, trots de mycket personliga historier jag berättar om i min konst, att de ändå skulle kunna bli allmän- giltiga och en sorts passager till besökarnas känslor och hjärta och frammana deras egna upplevelser, både sämre och mer glädjefulla minnen från unga dagar. Jag fortsätter att arbeta med dessa historier.

Det samarbete som nu genomförs i Årstad, mellan kyrk- kören, textilhantverkare och mig, ser jag som en sorts fort- sättning på uppväxtberättelserna. Kören framför bland annat sången Barnatro. I mina tankar blir det ett försök att ändå förlika mig och se framåt, trots den förljugna tro som förövaren bar på och det hopp jag inte såg. Kanske kan vacker körsång vara läkande vackert.

Systemet med anslag ur det gemensamma har ändå sina sidor för konsten. Den blir lätt ett instrument för att uppnå något annat: Bygdegemenskap. Uppmärksamhet åt en ouppmärksam del av kommunen. Delaktighet. Mångfald. Kultur åt alla. Allt är jättefint och välment.

Men måste konsten vara så nyttig? Tillgänglig för alla? Ge något åt alla? Eller får konsten bara vara konst? Vi är inte ensamma om att fundera på den saken.

Vi försöker placera samtidskonst i utrymmet mellan städerna (eller i tomrummet mellan storstäderna, som Leif ibland säger), och det har alltid varit ett mål under de Tillfälliga årens utställningar. Ofta har vi känt ett pedagogiskt ansvar att alla ska kunna begripa konsten. Katalogerna ska inte fyllas av teori eller franska filosofer, svåra begrepp eller språk som utestänger en konstovan publik.

Det är stora krav att ställa på konst, ett område där de professionella utövarna ofta har sju års utbildning eller mer, och där de över tid i ökande grad har drivits mot akademisering och teoretisering.

Ett motargument mot konst för alla i detta avseende fick vi av en av våra konstnärer: Öppna en tidnings sport-sidor! Det är inte så att varje artikel inleds med en genomgång av spelets regler. Varje match inleds inte heller

med en förklaring hur spelet går till. Det ställs krav på en intresserad publik att själv informera sig om det som behövs för att förstå och uppskatta sporten.

Argumentationen om konstens tillgänglighet fortsätter säkert.

Forts. sid 54

Petra Gipp Sole Gipp Ossler

AVTRYCK

AVTRYCK

En gestalt, en förtätad rörelse, tecknar sig likt ett utsnitt i tiden. Förskjutningar och överlagringar öppnar upp mot de yttre rummen, mot världen utanför den egna kroppen. En väv av röster omsluter kroppen och dess inre rum; massa, ljud och tystnad samspelar.

I detta nu flätas gestalt och plats samman, här blir allas våra liv likt avtryck i en gemensam tid.

Petra Gipp är arkitekt och konstnär, ledamot av Kungliga Akademien för de fria konsterna, som arbetar i gränslandet mellan arkitektur och skulptur. Hennes arbeten har ställts ut, både nationellt och internationellt, bland annat på Liljevalchs konsthall, Artipelag, Skissernas Museum och Färgfabriken konsthall samt flera gånger på Arkitekturbienalen i Venedig.

Petras arbetsmaterial är det gjutna; mestadels gips, men även vax och betong. Med denna arbetsmetod närmar hon sig det arkitektoniska, här skulpteras det rumsliga fram genom fokus på volym, element och detaljer, där allt sammansmälts till en och samma tanke. Att sömlöst arbeta med ett material ger henne en möjlighet att utifrån materialet gestalta en arkitektonisk idé. På så sätt kan de rum och volymer som hon skapar få en tydlighet, en personlig röst.

Sole Gipp Ossler arbetar med ljud inom både musik, film och teater. Med sin röst skapar hon ljudlandskap där kontraster får mötas. Röster, stämmor och melodier möts i en något oslipad form, för att på så vis bevara den mänskliga närheten och nakenheten; den egna rösten.

Ninia Sverdrup

Punk(t)insats i Årstad

Varje sekund slängs 5,4 plagg i soporna bara i Sverige, enligt hjälporganisationen Myrorna.

Under Valborg samlade Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall för Ninia Sverdrups räkning in kläder från Årstadsborna. Sådant som bara ligger i garderoben och gärna vill sorteras ut.

Sedan dess har Ninia sytt om och fritt mixat kläderna med varandra. Byxben har blivit ärmor till en tröja, en tröja har blivit en kjol, en kjol har blivit en top, en byxa har blivit en blus, en klänning har blivit ett sollinne, ärmor från en skjorta har blivit puffärmor på en t-shirt, ett par byxor har fått ett nytt snitt. Några påsar med oanvända kläder har blivit ett gäng nya plagg.

Gamla kläder är för tillfället Ninias nya konstnärsmaterial. Hon gör också workshops runt om i landet för att inspirera till att sy om gamla kläder till ditt eget plagg, precis så som du själv vill ha det.

Det finns ett överflöd av detta material. Som ofta bara bränns. Second hand-butikerna är mättade och kan bara ta emot en bråkdel av allt som lämnas in.

Ninia Sverdrup gick ut Konsthögskolan i Umeå 2004. Efter examen flyttade hon till Berlin där hon fram för allt jobbade med video fram till 2018 då hon flyttade ut på landet utanför Kungsbacka för att bli självförsörjande. Där blev naturen och ullen från de egna fåren utgångsmaterial för hennes konst. Sedan 2022 bor och arbetar hon i Lund.

13:58

Ulla Sundin Beck
25 apr. · 📍

Hej alla Årstadsbor!

I juli öppnar vi Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall igen. Vi hoppas du vill medverka redan nu genom att **ge bort** klädesplagg till konstnären Ninia Sverdrup. Du kanske får tillbaka det i sommar!

Ninia arbetar med textil och kommer att sy om, mixa, ändra och använda plaggen fritt. Om du vil... Visa mer

Helt klart är att förväntningarna på konst från olika samhällsnivåer är stora. Marknadskrafterna vill investera och spekulera, och håller till i storstädernas auktionsverk och på internationella marknader. De beslutande makterna vill ha utdelning på skattekonorna. De funderar på om en Pinocchio-staty drar besökare till bygden. Skattebetalarna vill också ha valuta och undrar om konst verkligen lönar sig. Röster frågar om en kultur som inte bär sig själv verkligen ska hållas uppe med hjälp när vård, skola och omsorg går på knäna. Alla röster tycker till om det offentliga rummet och vad man kan placera där. Åsikten att konsten på torget borde vara uppmuntrande och glädjande och inte påminna om världens elände eller stöta sig med någon är inte ovanlig. I det mer privata rummet vill många människor gärna ha något vackert att hänga över soffan. Konsten ska helst passa med heminredningen eller vara något som stämmer med den bild man vill skapa av sig själv. Hela tiden måste konsten leverera. Allt! (Eller var det där en alltför svart bild?)

Kan konsten uppfylla alla förväntningar? Vi tror inte det. Vi ångrar lite att Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall gav konsten så många uppgifter i våra anslagsäskanden.

Lyckligtvis tar konsten ofta andra vägar än dem man förväntar sig. Vem vet var det kan sluta!

Om man vågar låta konsten vara en verklig tillgång för samtalet i ett samhälle händer det andra saker än om konsten måste vara ett instrument för att få turister till stan och göra alla glada. Fast resultaten blir kanske något helt annat än vad man tänkte sig. Det kanske inte kan utvärderas med balansräkning och besöksantal.

Vad är ett verkligt gott samtal? Det vindlar och är oberäkneligt, det ger nya impulser och tankar, man fräser, diskuterar och kommer kanske inte alls hem med någon gemensam slutsats. Utan samtalet måste fortsätta, gärna i Årstad. Där tror vi att konsten är – i samtalet. Δ

TACK!

Pavel och Pavel,
Carl, Andreas, Svante, Stefan och Kurt
för lån av svets, växthus, muskler och maskiner

Britta och Eskil för ständig uppmuntran och lån av mejeriet
Årstads kyrkokör och Ulf Segerberg

Niels och markägare utmed väg 150 samt Falkenbergs kommun för skyltsamverkan
Åse för många stygn
RENTA som vi delar färg med
Björn på Ingvars ljud
och många andra

HOS OSS

2023

Årstad's Mycket Tillfälliga Konsthall

finns i just Årstad, en liten by på Falkenberg's stora landsbygd. Vilken roll konsten kan spela i ett samhälle är något att fundera över.

Det gör vi i sommar med hjälp av professionella konstnärer som gör bilder, arbetar med ljud och skulptur eller konstverk som bäst kan kallas interventioner, där konstnären engagerar sig i världen och samtalar med personer som i sin tur också påverkar det som händer.

All konst hänger inte på väggen inom en ram.
Välkommen att möta samtidskonst i Årstad!

ÅRSTADS
MYCKET TILLFÄLLIGA
KONSTHALL

arstadskonsthall.se | info@arstadskonsthall.se

Med stöd av:
Region Halland
Kultur i Halland
KULTURRÅDET

Väg 150 mot Torup
Råsavägen 2
Årstad Falkenberg